

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg er helt enig i, at vi skal primært tage denne afgrænsningsdebat i udvalget. Det kan jeg sagtens påstå, men det ville jeg også have sagt, selv om formanden ikke havde påpeget det.

Jeg følte mig dog en lille smule angrebet af fru Anne Baastrup, og derfor bliver jeg nødt til at spørge: Mener fru Anne Baastrup ikke, der er ret stor forskel på, om den kæreste, der kommer på besøg, betaler halvdelen af huslejen, eller han ikke bidrager til huslejen? Det gør da i hvert fald efter min personlige vurdering en forskel, når det skal bedømmes, om vedkommende bor der, om han betaler husleje eller ej.

Formanden:

Så får fru Anne Baastrup ordet, og så kører den debat ikke videre.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Han betaler ikke husleje, han betaler somme tider lidt til maden, men hun kan risikere at miste sine penge.

Formanden:

Hr. Kim Sejr som ordfører.

Kim Sejr (RV):

Vi skal jo ikke acceptere socialt bedrageri, og slet ikke når det bliver gjort helt bevidst. Det er jo demoraliserende over for andre borgere, og derfor vil vi altid gerne være med til initiativer, der kan begrænse, at borgerne bevidst forsøger at få fat i offentlige ydelser på et uretmæssigt grundlag. Men vi skal så også passe på, at målet ikke helliger midlet, og med dette lovforslag ser jeg desværre en risiko for, at de kommunale myndigheder tiltager sig en lidt for stor autoritet – en autoritet, som vi normalt forbinder med politiet.

Om de enkelte dele af forslaget kan jeg sige, at det er positivt, at det fastslås, at indhentelse af oplysninger i sager, der er rejst af borgeren, er afhængig af samtykke fra borgeren, så vi fremover har en situation, hvor samtykke vil være reglen i hovedparten af sagerne.

Kl. 20.25

Det er nødvendigt, som det også fremgår af høringsmaterialet, med en præcisering af de offentlige ansattes pligt til at videregive oplysninger. Som jeg læser det, får de offentlige myndigheder jo nærmest en blankocheck til at afgøre, hvornår og fra hvem det er nødvendigt at ind-

hente oplysninger i en sag, der er rejst af kommunen, og det er altså oplysninger om private forhold. Spørgsmålet er, om tavshedspligten skal vige for oplysningspligten. Efter min mening skal man jo her undgå en situation, hvor løse mistanker tilflyder kommunen og danner grundlag for en sag.

Jeg er i hvert fald enig i det, som der så også er nogle indvendinger imod i høringsmaterialet, nemlig at de frivillige i de her systemer overhovedet ikke skal forpligtes til at videregive oplysninger. Det ville i hvert fald være med til at ødelægge noget af det vigtige frivillige sociale arbejde. Det er der vel ikke nogen af os, der har interesse i.

Lovforslaget præciserer så, at såfremt kommunen har indhentet oplysninger uden samtykke, har kommunen pligt til efterfølgende at oplyse borgeren herom.

Spørgsmålet er dog, om det er de kommunale myndigheders opgave at fungere som en slags efterretningsvirksomhed på den her måde. Jeg kan sige, jeg har sympati for Ældre Sagens bemærkninger om, at såfremt kommunen har mistanke om socialt bedrageri, bør den jo egentlig overlade sagen til politiet, der trods alt er eller burde være specialister, hvad angår efterforskning.

Under alle omstændigheder ser jeg nødt, at en vedtagelse af det her forslag medfører et skred i retning af en stadig mere nidkær kontrol af borgerne. Man skal efter min mening være meget opmærksom på at bruge de mindst indgribende foranstaltninger for at nå sine mål.

Som jeg sagde i et tidligere indlæg, er alene formuleringen om uagtsomt bedrageri noget, der skurrer voldsomt i mine ører.

Line Barfod (EL):

Det er positivt, at der kommer nogle klare regler for, hvad myndighederne må gøre. Som det også fremgår af høringssvarene, er der et stort behov for den afklaring, men som flere har været inde på, er det negativt, at hele dette forslag er båret af mistillid og kontrol.

Der er jo ingen, der er uenig i, at de få, der snyder, skal afsløres og straffes, men langt, langt flertallet af de mennesker, der får behov for sociale ydelser, er ikke snydere og bedragere. Det er folk, der har et reelt behov for hjælp, og de har altså krav på at få en ordentlig behandling.

Hvis man virkelig ønsker at hjælpe mennesker, så nytter det altså ikke, at man møder dem med mistillid og kontrol. Så skal man give dem